

Kürti László

panasz

az orvos a lelki hátterekről beszél,
pedig a kardiológushoz jöttem.
ki hitte, hogy a kapcsolatok mérgezőbbek,
mint sok évnyi masszív alkohol? az ultrahang
sem mutatott semmit, ahogy a múlt héten,
csuklóm miatt a röntgen. labor – és évente
egy teljes vizsgálat, ennyi kijár – negyvenöt
koptatott évem, ha jó belegondolok, csupa talány...
de újabban valami rág, emészt, gyilkol, tönkretesz,
el sem hiszem, ahogy az égi jelek között már megint
egy újabb rettenet aláz. rohanok vakon,
mert kit érdekelnek a jelek, eddig minden büntetlenül
magához közel engedett, nem érkezett –
ha megérdemeltem volna sem – jelentős pofon.
most pedig minden szisszenés, szemvillanás,
mint akit ráncigálnak drótokon,
és ha kicsit is szabálytalankodom, végem.
megdörzsölöm a szemem: álmodom?
napról napra, hogy ennyi programozott
gyalázat érjen... isten citeráz, játszadozik
a kimacskásodott húrokon. földrengés utáni
katasztrófaövezet: seggemtől a torkomig és tovább,
a teljes csakrarendszerem a fejtetőmig ég, lobog.
az ekg hiába mutatja, hogy minden rendben,
az öregúr szarik a műszerekre, szívdokikra,
kizárólag fájdalmaimmal vagyok rokon. ez még az élet
vagy már az utóéletem? – ha előbbi, szerencsétlen
flótásként átbukdácsolom az érkező éveket,
ha utóbbi, akkor köszönet és hála,
negyvenegynehány évesen indulok a halálba,
és kijelenthetem: szerencsém volt! – nem nyomta
főmúsoridőben fejemet mázsás, szörnyű mennybolt,
nem voltam mások terhére egyetlen senki,

KÜRTI LÁSZLÓ (1976) Mátészalkán élő költő, gimnáziumi tanár. Utóbbi verseskötete: *Apajegyek* (Kalligram, 2022).

most magaméra kellene, míg lehet téged is szeretni.
feleség, gyerekem egy volt, halandó szerelmek,
újabbán kételkedem, pedig villognak, mint pikkely
a halon, a hegek. a szívdoki röhögve mondja:
„semmi sem halálos”, de én meg csak folyton
panaszaimban végrendelkezem.

tömegszerencsét

(valami rettenetről)

akik kiestek, már nem ülhetnek vissza
többé. akik nincsenek bekötve, repülnek
a szélvédőn keresztül. szállnak,
akár rongy a szélben, nylonzacskók
az égig. akik a mezőkre vágódnak,
felülről szagolják az ibolyát.
akik földet sem érnek, nem vágódnak
be sehová. szárnyat növeszt, akit nem
támogat hatalom, nem siratnak el otthon
sem, de megértek a nyárvégi szüretre.
akik a kocsiban maradnak, negyven-
éves korukra kiégnek a gépjárműveikkel
együtt. akik a híd alatt várják ki a porvihar
végét, mentőt és tűzoltókat, talán soha
többé nem hajtanak már fel a sztrádára.